

Fík se cvičí v myšlení

Mistr skoku pro něco

Jednoho opravdu krásného dne hrál tatínek s Fíkem na zahrádce dámu. Když Fík už potřetí prohrál, řekl tatínek otráveně: „Hraješ pod psa! Už mě to s tebou nebaví. Víš co? Skoč mi pro noviny, jdu si lehnout.“ A šel.

OBR.95

Fík si podepřel čelo a přemýšlel, jak má skočit pro noviny. Trafika byla totiž dost daleko a bál se, že tam nedoskočí. „Už to mám!“ ťukl se najednou do přemýšlivého čela.

Přemýšlivý člověk (pes) ...

Ve svém domečku měl staré kanape po babičce.
Ještě takové to se zkroucenými péry.
Fík jedno vytáhl a připevnil si je pod levou zadní nohu.
Potom si dal ještě jedno pod pravou zadní.
Zkusil se odrazit, a šlo to výtečně.
Vyskočil až do stropu – a kdyby tam strop nebyl,
vyskočil by jistě i výš.

OBR.96

... si umí vždy poradit

„Dobrý je to,“ řekl spokojeně. „Teď už snad k trafice doskočím.“

OBR.97

Pořádně se rozběhl a odrazil se. Byl to pěkný skok.

OBR.98

Přistál rovnou před trafikou a dědečkové, co si tam byli pro viržinka, se leknutím rozprchli na všechny strany.

Tatínek však je nespokojen

Fík popadl trafiku, mocně se odrazil a přistál opět doma na zahrádce, zrovna u tatínkova lehátka.

OBR.99

OBR.100

„Propánajána,“ zděsil se tatínek, když před něj Fík postavil trafiku a čekal na pochvalu. „Cos to zase vyved! Říkal jsem, abys přinesl noviny, a ne trafiku!“

OBR.101

OBR.102

Fíkovi to bylo líto a trochu se zamračil:
„Neřeklo se mi, který noviny! Tak jsem vzal celou trafiku, no!“
Tatínek si tedy vybral noviny a Fík zase odnesl trafiku zpátky.
Dědečkové už tam na ni čekali.
Když už Fík uměl tak pěkně skákat, muselo se to nějak využít.

Stává se užitečným skokanem

Tatínek mu potom každou chvíli říkal:
„Fíku, skoč na poštu,“ nebo „Fíku, skoč do lesa pro dříví,“
a Fík skákal a skákal, protože to byl celkem poslušný pes.

OBR.103

Na konci prázdnin řekl tatínek hodnému maxipsovi:
„Fíku, skoč k babičce pro Áju.“

OBR.104

Ája vyskočila Fíkovi na záda, hlavou se mu pěkně přitiskla ke krku
a chytila se ho za ušiska.

Neobvyklý způsob návratu z prázdnin

„Pořádně se drž,“ řekl Fík a odrazil se.

OBR.105

Tatínek se přivítal s Ájou, pohládl Fíka a myslel si, že teď už budou mít zase klid. Ale neměli.

Neobvyklý způsob návratu z prázdnin

OBR.106

Ono se mezitím rozkřiklo, že Fík umí skákat pro noviny, pro dříví, pro Áju a vůbec pro všechno, a přijeli za ním dva páni v autě.

OBR.107

Fík se konečně dočká pochvaly

OBR.108

„Pane Fík...“ začal jeden z nich slavnostně, ale Fík jej zarazil:
„Maxipes, prosím!“ – „Aha. Pardon. Tedy pane maxipes Fík...“

OBR.109

„Správně se říká pane maxipse Fíku,“ připomněla zase Ája.
„Ehm – dobrá,“ odkašlal si pán. „Tedy: pane maxipse Fíku,

Fík se konečně dočká pochvaly

stal jste se mistrem světa ve skoku pro něco.
Tady máme pro vás medaili, prosím.“

OBR.110

Fík na znamení díky zaštěkal a tatínek hned běžel pro fotografa.

OBR.111

Fík se stal vášnivým čtenářem

Maxipes Fík jde do světa

OBR.112

Venku pršelo, a tak Fík ležel ve své chaloupce a četl si v pohádkové knížce.

OBR.113

„Co to čteš, Fíku?“ vyzvídala Ája.
„Pohádky. Tahle o hloupém Honzovi se mi moc líbí. Jak šel do světa.
Ájo, mohl bych jít taky do světa?“
„Vždyť ty nejsi Honza!“

Fík se opičí po Honzovi

„A nejsem hloupý, zapomněla jsi říct! Tak můžu jít do světa?“
„Proč ne? Stejně tě sotva uživíme. Aspoň se ve světě něco přiučíš.“
„A dostanu s sebou taky ranec buchet?“

OBR.114

Dali mu tedy velikánský ranec makových buchet,
Fík se pěkně se všemi rozloučil

Fík se opičí po Honzovi

a šel s chutí do světa.

OBR.115

OBR.116

Daleko s tím rancem nedošel. Hned u první zříceniny

Fík se i nadále opičí po Honzovi

všechny buchty spořádal, protože dostal obrovský hlad-maxihlad.

OBR.117

Jak tak jedl, přemítal, že by mohl třeba někde vysvobodit nějakou

OBR.118

princeznu a že by za to dostal půl království.

Fík u devateré řeky

Dopadlo to však úplně jinak. Po těch buchtách dostal příšernou žízeň a musel hned zajít do nejbližší hospody.
„Prosil bych putýnku mléka,“ objednal si.
Tři námořníci, co seděli opodál, si mezi sebou hlasitě povídali, že jejich kapitán je hrozný pes.

OBR.119

Fík opět způsobuje poprask

Fík to zaslechl a zastříhal ušima:
„Pardon, pánové,“ řekl, „ale slyším tady, že váš kapitán je pes...
Nevzal by mě třeba do služby?“

OBR.120

Fík opět způsobuje poprask

OBR.121

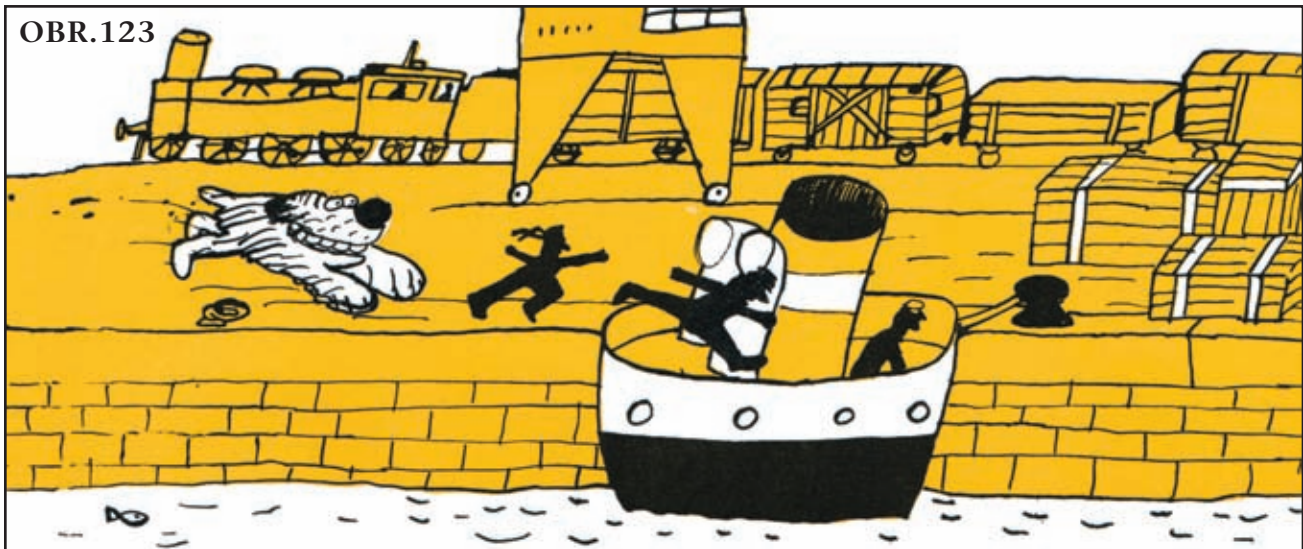
Námořníci však místo odpovědi vzali do zaječích.

OBR.122

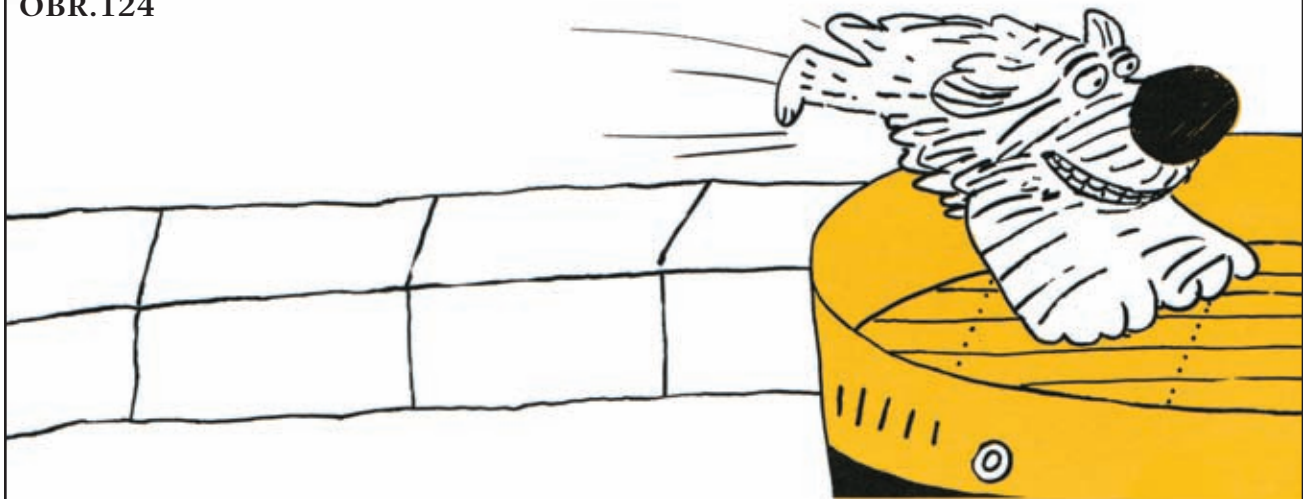
Maxipes nabízí své služby

OBR.123

Fík za nimi

OBR.124

a na lodi se postavil rovnou před kapitána:

OBR.125

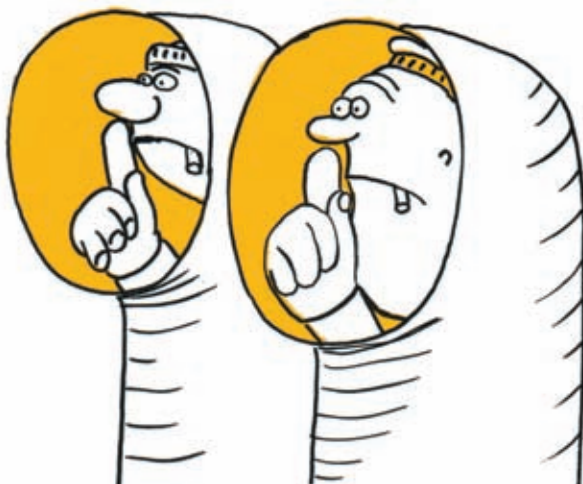
Maxipes nabízí své služby

„Pane kole... – totiž chci říci,
pane kapitáne,
vezměte mě do služby!

OBR.126

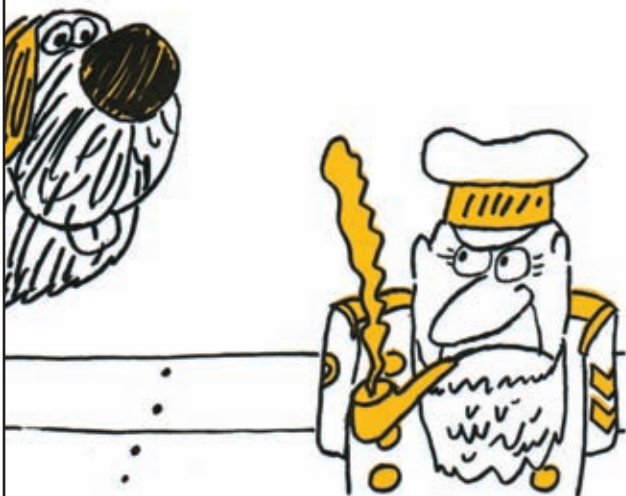

OBR.127

Vychodil jsem celou školu!“

OBR.128

OBR.129

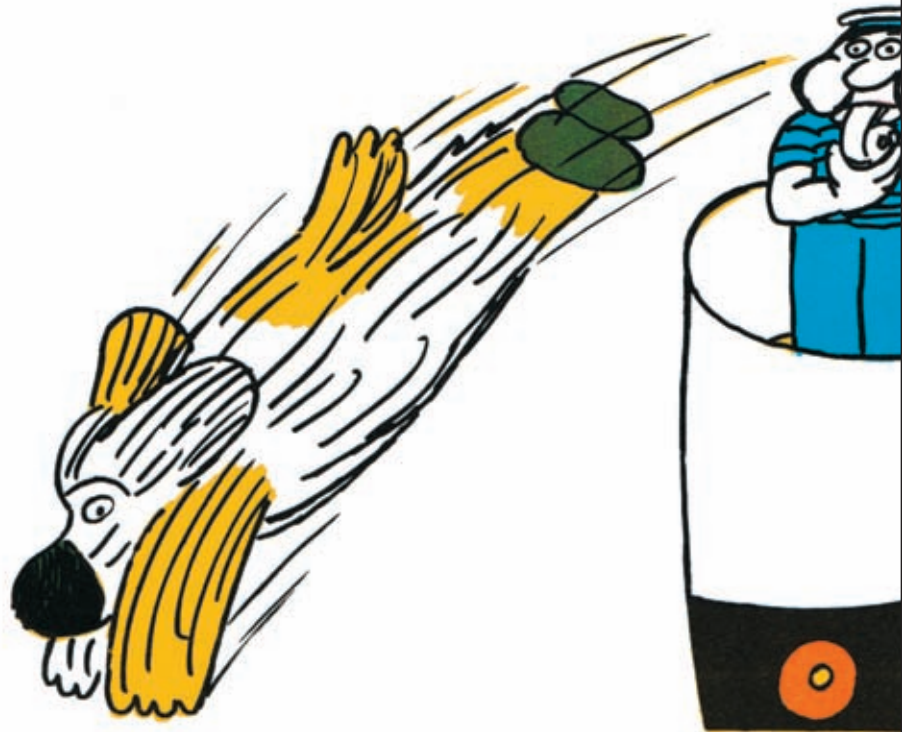

Kapitán si poškrábal zarostlou bradu, až to zahučelo,
a řekl: „Hm!... školu!
Ale umíš plavat?“

Předvádí své schopnosti ...

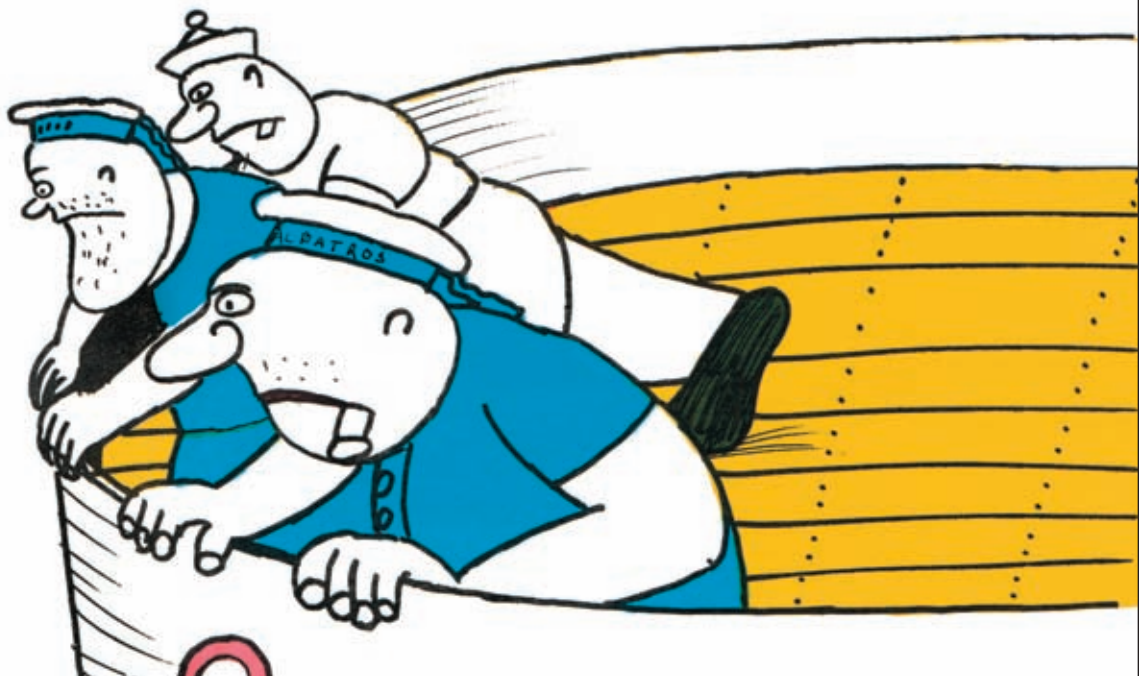
Fík se místo odpovědi jenom ušklíbl

OBR.130

a skočil do řeky.

OBR.131

Fík získává první hodnost

OBR.132

Plaval ukázkově kousek tam

OBR.133

a kousek zpátky,

OBR.134

a kapitán byl nadmíru spokojen.
„Dobrá. Budeš dělat plavčíka,“ rozhodl.

... a osvědčí se

OBR.135

Dlouho ale Fík plavčíka nedělal.
Moc se mu to nelíbilo, poněvadž musel pořád plavat,
a kvůli plavání nemohl mít na hlavě námořnickou čepici.
Ale – protože se koneckonců ve službě osvědčil –
kapitán jej brzy povýšil na kormidelníka.

Fík povýšen na kormidelníka

Námořníci si pak mezi sebou říkali:
„Náš kapitán je sice pes, ale kam se hrabe na našeho kormidelníka!
To je, holenku, maxipes!!!“

OBR.136

Pak už Fík tu námořnickou čepici se stuhou
vůbec nesundával z hlavy. Stál pyšně u kormidelního kola,
hleděl pozorně před sebe a byl náramně spokojený,
že loď jede tak pomalu a že toho hodně vidí.

Příběhy maxipsa Fíka ...

OBR.137

Kdybyste někdy někde slyšeli vypravovat námořníky, že jejich kapitán je pes, tak se zeptejte, není-li to náhodou přímo maxipes.

OBR.138

Protože kdo ví – Fík může jednou povýšit i na kapitána, je-li už tak chytrý a učenlivý!

... prozatím končí

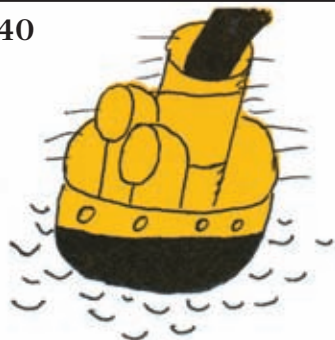
Zatím ale dělá kormidelníka, kormidluje loď po klidné široké řece,

OBR.139

mává dětem na břehu a občas na ně po námořnicku zahaleká:
„Ahóóój!“

OBR.140

OBR.141

OBR.142

